

S'AUFABIA DE SA VENTURA

Açò vol dir que era un home vell qui tenia un hort i tot el sant dia hi picava, i vénga cavar.

Un dia, picant picant, va trobar una aufübia gran, i va dir:

- Oh, quina aufübia! Jo sé cert que ha de ser sa meva ventura.

Se la va endur a ca seva i la va posar a un racó.

Una vegada li va sobrar una peça de dos i la va tirar dins s'aufübia, diguent:

-Així mateix la tenc de més i no sabia a on estajar-la; la tindrè aquí dintre i sé cert que estara ben guardadeta, ningú me la robara.

Va passar molt de temps i sa peça de dos sempre estava dins s'aufübia, fins que una vegada la va haver de mester i va dir:

-Bon caratso! Així mateix hi és estada estona, aquí dintre; és ben hora que la tregui.

Va per treure-la, i va veure que allà en es mateix punt n'hi quedava una altra de ben igual.

-Oh! - va dir ell tot esglaiat- ¿I com pot esser açò? I jo només n'hi vaig deixar una! ¿Que en deu haver fet de petites?

Treu aquella i n'hi queda una altra, i després una altra, i d'aquesta manera en va treure una bona partida.

Llavors va dir:

- Ja sé que faré; provaré de posar-hi una pesseta, vam si també en sortiran més.

Agafa una pesseta i l'hi tira, la torna treure, i també n'hi va quedar una altra, i vénga treu qui treu pessetes, i en va fer un munt ben gros.

- Bona ventura m'ha duit aquesta aufübia -deia ell- ; ja som ric per sa vida. Però jo encara vui provar d'aficar-hi una moneda d'or de cinc duros en peça.

Hi tira sa peça de cinc, i vénga treure peces de cinc; i creis que n'hi prenia, de gust, en treure- les; no hauria fet res més en sa vida.

Va arribar a tenir una doblorada que feia por; els tenia a munts dalt sa cambra perque ja no li cabien aumon.

Llavors va dir:

-Bono, ell l'hem de banyar, an aquesta; jo no vui que me tenguin per massa interessat ni que em pugin dir que ho vui per jo tot sol. Així mateix no sé que els he de fer, an es doblers; faré un dinar i beguda, i convidaré tota sa meva parentel.la, sense deixar ningú.

Així ho va fer, i un dia, vénga gentqui compareixia per anar a dinar a ca's conco; tothom volia esser parent seu: jo vos die que n'hi va compareixer de pertot, de gent, i sense gens de peresa que acudien.

Ell va Hogar es cuiners de més fama d'es terme i els va dir:

-Preparau un bon dinar i no hi plangueu res, que tot sera pagat. I aquells, vénga començar sa tasca, matar galls i gallines, una partida de bens! uns quants porcells rostits, i van fer uns escaldums per dinar, que se feien menjar just per s'olor.

Tothom estava atordit de on se podia treure tants de doblers aquell homenet, pero ell ben clar ho explicava de sa manera que li havia passat amb s'aufübia que va trobar dins s'hort seu.

Com es públic va sebre com els havia fet, an es doblers, prest en va sortir un d'envejós, un qui tenia devora es seu hort un tros de terra qui just hi havia una canaleta enmig, i li va moure plet perque deia que ell havia anat a picar dins sa tanca i que l'havia trobada en 90 d'es seu .

Comencen a tenir raons, i si és meva i si és teva, fins que se'n van anar a ca's batle perqueaquet els fes justícia. Aquell, quan sentí que es tractava d'una aufübia que tenia manna, la va tenir bona de dictar, a sa sentència; i ple d'avarícia va pensar:

- Jo me la quedaré, a s'aufübia, i per poc temps que la tengui, n'hi faré sortir molts, de doblers; no la deixaré estar en posa. I tal com ho va pensar, ho va fer; perque era

un batle que de més interessats i de més crics no se'n coneixien, i son pare i tota sa seva nissaga qui ho eren tant o més que ell. Després de fer-los explicar tant com volgueren, va dir:

- Duis-me-la aquí, a s'aufübia de sa ventura, i jo la veuré, vam si ho paga sa pega per tantes

raons. L'hi duen i quan la tingué els va dir:

- Per treure-vos de raons i no n'hagiu de discutir més, s'aufübia quedara aquí i jo la tindré en deposit. Vos ne podeu anar, que ja heu acabat ses feines aquí; i que no sapiga que vos hagi baraiat més.

Aquells dos homenets se n'anaren cap baix amb un dit en es cul i s'altre a s'oreia, i no se podien donar raó de sa passada d'es batle. Just que se'n van haver anat, son pare d'es batle, que era un horno veí, molt veí, encara va esser es primer; agafa una pesseta i la tira dins s'aufübia, pero ell que me'n direu? Heu de pensar maina, abundancia, a balquena. i creure que quan anava a treure-la, ell hi va caure de cap. Es batle hi va anar a corrents a treure'l i va quedar ben esglaiat. perque quan hagué tret un veí, n'hi quedava un altre, i després J'un altre en va treure una partida grossa de veis i sempre n'hi quedaven més. Com veu allo, tot enfadat, no va tenir retentiva: agafa s'aufübia i la tira amb tota

sa rabia a sa paret i la fé trossos, pero heu de pensar que cada trosset va ser un veí i a tots els va haver de mantenir i va perdre tota sa seva riquesa

per mantenir-los. Per açò no convé esser massa interessats.

Rondalla extreta de *Rondaies de Menorca* volum I d'**Andreu Ferrer Ginard**